

De svære valg

☰ Lasse Abom
📷 Per Bækgaard

Den lige vej til Rødby – om at træffe bevidste valg

»» Hvis ikke vi træffer valgene,
så bliver de truffet for os, for verden
kører videre,
og før du ved
af det, er du i Rødby... ««

Jeg er flyttet til København for nylig og har ikke helt vænnet mig til at køre på motorvejene her. Da jeg tog kørekort i Aalborg, var motorvejen bare noget, man kørte ud på med »klampen i kælderen«, som min kørerlærer råbte. Man skulle godt nok holde tungen lige i vejret under Limfjordstunnellen, men ellers var det bare at køre lige ud – det var pæret!

Men her i København er det helt anderledes. Vejene fletter ud og ind af hinanden, og der kommer hele tiden en strøm af biler bagfra – specielt i myldretiden. Én ting har jeg lært, og det er, at man skal holde godt øje med, hvor man skal hen, man skal kende sin afkørsel og køre bevidst for at nå den. Det handler om at skifte vognbane i god tid – vise tydeligt, hvor man skal hen og køre målbevidst efter det – ellers ender man i Rødby!

Livets Motorvej

Kender du det, når livet føles som en motorvej? Når alting bare drøner af sted, og man føler, man står i en stor strøm, der kører af sted med én. Når dagene flyver forbi, og man ikke rigtig synes, man selv er med længere, fordi hverdagen er kørt væk i vrirmlen? Hvis man fortsætter sådan, ender man i Rødby... Og hvem gider egentlig det? Hvis ikke vi ved, hvor vi vil hen og fokuse-

rer på at nå det, så fortsætter vi bare i den samme rille. Hvis ikke vi træffer valgene, så bliver de truffet for os, for verden kører videre, og før du ved af det, er du i Rødby... Eller med andre ord: Ikke at vælge er også et valg – der findes ikke noget værdineutral rum. Hvis ikke vi træffer et valg, så vælger samfundet, kulturen, medierne, arbejdspladsen, vennerne eller andre bare for os.

Det mulige liv

Jesus talte også meget om at vælge. I en af sine vigtigste taler – den, vi kalder Bjergprædikenen – forsøger han at vise os, at det er muligt at leve på en anden måde, end kulturen, religionen og verden dikterer. Han præsenterer os for en anden livsmulighed. Mod slutningen af talen udfordrer han os til at vælge den snævre port og gå ad den smalle vej og ikke bare følge med strømmen, der går ad den brede vej. Jeg forestiller mig et billede af indfaldsvejene til Jerusalem foran byportene – der har været tryk på, og man har skullet navigere mellem kameler, bærestole, vogne og mange gående mennesker. Hvis ikke man vidste, hvor man skulle hen og gik efter det – så blev man bare trukket med strømmen – jeg tror, det er det billede, Jesus har tænkt på.

Fakta | Bjergprædikenen

Du finder Bjergprædikenen i Matthæusevangeliet kapitel 5-7. Det er en af de vigtigste kilder til at forstå, hvad Jesus lærte sine disciple – og en hovedinspiration for den gren af den kristne tradition, vi kalder anabaptisme.

Det bevidste liv

I virkeligheden tror jeg, det handler om at leve et bevidst liv. At være til stede i sit eget liv og leve med retning. At se efter den lille afkørsel, den smalle vej, man ellers nemt kunne overse, men som vi ved er vigtig... At sagtne farten og se sig omkring. Nogle gange kræver det, at vi skifter vejbane – retter kursen til, andre gange skal vi bare lige mindes om, hvor vi er på vej hen. For vores tro står sin prøve i alle de daglige valg, vi står i – skal vi gå ad den brede vej, eller vælger vi bevidst at se efter den anden mulighed. Store og små valg mellem hinanden – det er her, troen viser sig. Det er her, vi lærer, at ingen bliver en person fyldt med fred og næstekærlighed ved et tilfælde – ingen bliver en god ægtefælle, en god kollega eller en god forælder for sjov – det kræver bevidste valg, prioriteringer og nogle gange fravalg – det kræver, vi ser bevidst efter den smalle vej, at troen får kød og blod i vores levede liv. Det er her, vi ser den sandhed, at det vi gør, er det, vi tror – hvad gør du?

Nr. 3 – 2010

- 2 Den lige vej til Rødby**
– om at træffe bevidste valg
Af Lasse Åbom
- 5 Mød kærligheden**
– leder
Af Lone Møller-Hansen
- 6 En ægte ildsjæl**
– portræt af Peer Albin
Af Trine Engbo Larsen
- 9 Jeg tager valget!**
– en samtale om liv, børn, karriere og menighed
Af Stine Suhr Skovgaard og Lasse Åbom
- 12 Nagaland**
– en baptist-oase i Asien
Af Morten Kofoed
- 15 En kaffeklub?**
– menigheders prioriteringer
Af Silas Anhøj Soelberg
- 16 Selvstændige menigheder – med eller uden fællesskab?**
– iagttagelser fra de regionale møder
Af Bent Hylleberg
- 18 At prioritere mod strømmen**
– kronik
Af Silas Anhøj Soelberg
- 20 Udfordring til et liv som trainée**
– forkyndelse
Af Hanne Kiel
- 22 2400 København NV**
– unge i mission
Af Anne-Sofie Lyngsvig Lorenzen
- 24 Tillykke til norske baptister**
– Glimt
Af Bent Hylleberg
- 25 Glimt: Sukkersød faste-indsamling i Odense Døbte og døde**
- 26 Vi er ingen facitliste – vi siger bare, hvad vi synes**
– Mads og Monopolet
Af Signe Lund Christensen
- 29 Frihed til at vælge**
– ordbog: frihed
Af Raymond Jensen
- 30 Er resultatet = målet?**
– ONEs ledere tænker videre
Af Maria Klarskov
- 32 Med globetrottere til Honduras**
– projektbesøg på børnehjemmet Emmanuel
Af Mie Grube Skårhøj
- 34 Projekt Kashmir**
– fra drøm til virkelighed
Af Frank Bredahl Jensen
- 36 Bevidst prioritering af Guds kærlighed**
– bagsiden
Af Silas Anhøj Soelberg

Så gå da efter den kærlighed!

Flere hundrede har nu valgt at gå efter kærligheden på sommerens missionsstævne i Mariager fra 18. juli til 24. juli. Nu må du også ind på www.missionsstaevne.dk og se de mange nyheder, finde de flotte billeder fra sidste år, og så klikke ind på tilmeldingen.

Der er stilheden om morgenen – ved vandreturen ned til fjorden, eller på stilhedens sted ved andagten. Der er snakken i måltids-

kørerne og latteren ved borde og i fortelte. Der er glade børnestemmer og jublende ROCKere. Der er megatrætte ONE's med glæde i deres øjne og så blander Liminals sig med både unge og voksne. Men først og fremmest er der kærlighedens mangfoldighed på dette stævne – gå efter den, vi glæder os til at se dig.

Stævneudvalget v/Finn S. Basnov

Mød kærligheden

Hver gang jeg er på nettet, bliver jeg mødt med reklamer for dating-bureauer. »Nu vil jeg ikke leve alene mere ...«, »Mere end 10.000 har mødt deres elskede her ...«

»Gå efter kærligheden« er temaet for årets missionsstævne i Mariager. Kærlighed er et dybt savn hos rigtig mange mennesker. En trofast og dyb relation, først og fremmest til et andet menneske, som man kan have tillid til og dele livet med. Og rigtig mange mennesker er skuffede, svigtede – har næsten givet op. Kærligheden er en utopi! Vi må nøjes med det foreløbige. Som kristne griber vi ofte til noget, som for mange virker som en floskel: »Jamen, Gud elsker dig!«

Hvornår føler du dig elsket?

Personligt vækkes erfaringen af at være elsket først og fremmest i mit forhold til andre mennesker. Når de ser mig, som jeg er, og ikke som jeg burde være. Når de tager sig tid til mig. Når de vil tage imod min kærlighed.

Og jeg føler mig ikke-elsket, når mennesker kun ser, hvad jeg kan gøre for dem, fordi jeg har en bil eller penge. Når der er et regnskab, som skal føres: Hvem skylder nu hvem en tjeneste, eller hvis tur er det til at invitere...

Twivlen »er jeg elsket?« er grebet ud af en narcissistisk, navlebeskuende kultur. Og alligevel er det jo drivkraften i det kristne budskab: »Således elskede Gud verden, at han sendte sin søn – ikke for at dømme verden, men for at frelse den.« Kort sagt: »Du er elsket« – ikke på grund af noget, du

gør eller kan, men fordi Gud er kærlighed, fordi Gud elsker! Og hans kærlighed når os ofte igennem andre mennesker.

Den gyldne regel

Hvis jeg skal gå efter kærligheden – altså ikke efter sex eller tryghed, men efter en god relation til mennesker, jeg kan stole på, – så må »den gyldne regel« træde i kraft. Du skal gøre mod andre, hvad du vil, at de skal gøre mod dig.

Se dem. Brug tid på dem. Tag imod deres kærlighed. Vær storsindet og drop »noget for noget«.

Når jeg prioriterer andre mennesker, kan jeg håbe på, at en tillid vokser frem. Og at den både vil vække en kærlighed til Gud og gøre mig og andre i stand til at registrere, at Gud faktisk elsker.

||| Lone Møller-Hansen
| Kurt Bøgsted

En ægte ildsjæl

Trine Engbo Larsen
Trine og aktiv

» På frivillig basis ordner han alt fra lodsedler, salg af uniformer og tusindvis af telefonsamtaler med førere fra hele landet. «

Det er en kølig aften i maj. Hvor er foråret dog længe om at bryde igennem i år, tænker jeg, mens jeg parkerer cyklen op ad den hvide murstensmur – lige under skiltet med nummer 18. Jeg ringer på, og straks efter står **Peer Albin** smilende og byder velkommen indenfor. Der er dækket op med fine kaffekopper i den dejlige tilbygning, hvor der er udsigt over Aalborgs sydøstlige ende.

»Vi tager kaffen bagefter«, fastslår Peer.
»Man skal yde, før man kan nyde!« Jeg smiler lidt for mig selv – hvis der er nogen, der kender til at yde, må det være Peer. Jeg har inviteret mig selv til en snak om Peers spejderkarriere og livshistorie.

En gang spejder ...

»Det hele startede den 10. februar i 1945 – altså lige inden krigens afslutning – hvor jeg blev født i Odense«, starter Peer og fortæller varmt om årene i Odense Baptistkirke, hvor han var med i søndagsskole, spejderarbejde og ungdomsforening. »Jeg kan huske, at Ole Emming, som var min første flokfører, kom cyklende hjem til min

mor og far med en ulvetrøje, som jeg skulle have i julegave – det må have gjort et stort indtryk på mig. Som 14-årig besluttede jeg sammen med nogle af mine jævnaldrende venner at blive døbt, og samme år startede jeg som spejderfører for flokken i Odense.« Peer fortæller om spejderture, lejre og førerstævner, han har deltaget i. Han har en imponerende statistik i den sidste kategori – fra 1960 og frem til 2000 har blot to førerstævner været uden Peers deltagelse. Og oven i købet tyvstartede han lidt med førerstævnerne, fordi han spillede med i spejderorkesteret og derfor deltog som musikanter på førerstævnerne i 1956 og 1957 som 11- og 12-årig.

Korpssekretær – lønnet

Efter realeksamen uddannede Peer sig inden for trælastbranchen. Han aftjente sin værnepligt i Fynske Livregiments Musikkorps, og efter endt tjeneste var han klar til at søge arbejde, og pludselig dukkede en uventet mulighed op.

»Spejderkorpset søgte en korpssekretær for en to-årig periode, og dét syntes jeg lød meget spændende. Så jeg søgte og fik jobbet,« fortæller Peer. Året inden havde han mødt Aase på en ungdomslejr. Hun var fra Østervrå, så det passede fint

»» Peer falder ned fra taget og slår sig bogstaveligt talt halvt ihjel. ««

for det nyforelskede par, at Peers base blev i Aalborg, i Kærby – tæt på Korpskontoret. »I løbet af de to år rejste jeg rundt i hele Danmark, besøgte alle vores spejderkredse og holdt kurser, inspirationsdage og meget andet. Det var en spændende tid, hvor jeg mødte masser af skønne spejderbørn. Ja, faktisk kom de to år til at betyde, at jeg besluttede mig for at arbejde videre med børn og unge og gik i gang med læreruddannelsen, da jeg var færdig med at være ansat i spejderkorpset.«

– og ulønnet

I 1970 bliver Peer og Aase gift, og Peer starter med at læse fag på HF for derefter at fortsætte på læreruddannelsen. I henholdsvis 1972 og 1974 kommer børnene Jesper og Trine til, og i 1976 starter Peer som lærer på Gl. Hassers Skole. Helt frem til år 2000 kan man stort set hver dag finde Peer på Korpskontoret i eftermiddagstimer- →

En ægte ildsjæl

ne, hvor han på frivillig basis ordner alt fra lodsedler, salg af uniformer og tusindvis af telefonsamtaler med førere fra hele landet, som ringer og spørger om stort og småt. Da Peer stopper på korpskontoret, må der en lønnet fuldtidsstilling til for at kunne matche alle de opgaver, som Peer sammen med en deltidsansat sekretær har klaret.

Ulykken

I juni 2007 stopper Peer på arbejdsmarkedet og skal nu rigtig til at nyde fritiden. Men mens Peer hjælper sønnen Jesper med reovering af deres hus, sker ulykken. Peer falder ned fra taget og slår sig bogstaveligt talt halvt ihjel. I tre uger ligger han i koma og svæver mellem liv og død. Da han vågner op igen, kan han ikke tale og er totalt lammet i den ene side af kroppen. Det bliver en hård tid med genoptræning i Brønderslev, og samtidig er Aase syg af kræft. »Hvordan klarer man sig igennem sådan en periode« spørger jeg. »Med Guds og gode venners hjælp«, svarer Peer og fortæller varmt om det fantastiske netværk i Karmelkirken, hvor gode venner hjælper

med at køre Aase til og fra Brønderslev, mens Peer arbejder med at få talens og kroppens brug tilbage. For Peer er der fremskridt, men Aase taber kampen mod kræften og dør i januar 2008 efter bare fire dage på hospice.

Et – lille? – mirakel

Vi sidder tavse lidt. Så rejser Peer sig og henter kaffen. Det er ikke til at se på ham, at hans krop har været igennem den alvorlige ulykke. Selvom det har krævet hårdt arbejde, er det alligevel et lille mirakel. Peer fortæller om alle de foreninger og klubber, han er medlem af. Også i menigheden er han stadig super aktiv og repræsenterer bl.a. Karmelkirken i forhold til BaptistKirken. »Og så deltager jeg da også i menighedens seniortræf – og her er jeg altså den yngste«, siger han med et glimt i øjet. Der er vist ingen tvivl om, at Peer stadig er en ildsjæl med fingeren på pulsen.

»Hvordan klarer man sig igennem sådan en periode« spørger jeg. »Med Guds og gode venners hjælp«, svarer Peer.

Efter flere kopper kaffe og tuc-kiks – Peers yndlings snack – snakker vi om spejderkorpsets og BaptistKirkens fremtid. Selvom vi er fra hver sin generation, og måske har forskellige bud på, hvordan struktur og organisation kan se ud, er vi enige om, at der er mange udfordringer for fremtidens ildsjæle.

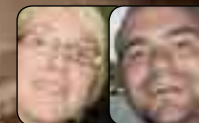
Jeg takker og Peer følger mig ud til den ventende cykel. Efter et møde med en ægte ildsjæl, føles majvinden knap så kold, og jeg cykler taknemmelig hjemad.

Jeg tager valget!

– En samtale om liv, børn, karriere og menighed

I et forstads kvarter i København samles en gruppe mennesker i alderen 25-35 år. Der er afslappet stemning, snakken går livligt – man kan høre, det er mennesker, der kender hinanden godt, og tonen er munter, opmærksom og kærlig på den måde, der både tillader drilleri og dybde. Der er to børn tilknyttet gruppen og et tredje på vej, men i aften er der kun ét barn til stede, bedsteforældre har tilbudt at passe det andet. Der er putteseance med højtlesning og godnatkys – derefter falder der ro over tingene. Kaffen kommer på bordet, og kagen, der har været skjult for nysgerrige børneøjne, dukker frem fra sit skjul.

Snakken kan begynde.

Aldersgruppen omkring de 30 er ofte en svær gruppe i menighedssam-

menhænge, for det er en tid, hvor mange etablerer sig både i arbejdslivet og familielivet. Resultatet er ofte, at menighedslivet bliver nedprioriteret, og man glider ud af menighedens fællesskab, mens man kæmper for fodfæste på arbejdsmarkedet og boligmarkedet og samtidigt skal tackle de

udfordringer, der møder én i parforholdet og som børnefamilie. Vi har fået lov til at lytte med hos en af fællesskabsgrupperne i Korskirken, Herlev Baptistmenighed. I dag går snakken på de prioriteringer, valg og fravalg, der er nødvendige, når man stadig er lidt ung og samtidig meget voksen – og

Stine Suhr Skovgaard & Lasse Abom
Collage: Ole Steen

» Jeg tager valget –
jeg gider ikke ræset mere!
«

»» Det kan godt være, vi er kritiske i forhold til, hvordan vi bruger vores tid – men når det giver mening, så er vi der! ««

prøver at få det hele til at hænge sammen og give mening.

Et farvel til mulighedernes tyranni

Der er enighed om, at vi møder mange krav i hverdagen – fra job, familie, frivillige aktiviteter og i menigheden. Det kræver en

benhård prioritering, hvis man samtidig skal have tid til at trække vejret. Claus fortæller, at han i mange år har levet under mulighedernes tyranni. I vores dybt privilegerede liv har vi uendeligt mange muligheder, og det kan hurtigt føre til en konstant jagt på det næste projekt, den næste

»» Efterhånden går det op for en, at verden ikke falder sammen, hvis man prioriterer nogle ting fra. ««

fedede oplevelse – ethvert valg indebærer et fravalg, og man vil jo nødtigt gå glip af noget. Men efterhånden går det op for en, at verden ikke falder sammen, hvis man prioriterer nogle ting fra. Som Sine siger: »Jeg tager valget – jeg gider ikke ræset mere!« I sidste ende bliver det personlige engagement afgørende for, hvordan og hvorfor man vælger – tingene skal have indhold og give mening for at komme igennem prioriteringernes nåleøje.

Det vigtigste i verden

»Børn ændrer ens prioriteringer radikalt,« fortæller forældrene i gruppen. De fylder så meget i ens liv. Både fordi man får et helt andet behov for at være hjemme og være sammen, men også i forhold til alt det praktiske med madplaner, tøjvask og afhentning i daginstitution inden lukketid – alt skal planlægges. Det handler ikke bare om at være den type forældre, der har et profilbillede af sit barn på Facebook og kun skriver statusopdateringer om, hvad

børnene siger, eller kun lever for at bage økologiske speltboller til sit ideelle børneprojekt, fortæller Annette. Det er ganske enkelt et spørgsmål om, at der er kommet noget i ens liv, der er vigtigere. Hvad man selv kan holde til afhænger af, hvad børnene kan være med til, og det ændrer i høj grad ens måde at prioritere på.

Den meningsfulde menighed

Mikkel fortæller, at selvom deres barn er det mest centrale i deres liv, så har de stadig prioriteret at deltage i menighed og spejderarbejde. Men der må ikke være for meget spildtid, og ligegyldige møder bliver lynhurtigt sorteret fra. Menighedslivet kommer hurtigt til at handle om, hvilke opgaver man kan påtage sig, og hvem der tager kage med til næste møde – det kan være svært at få lov til at tage en pause fra det hele og bare komme for at høre om Gud. Vi glemmer ofte at prioritere og fokusere på det vigtige. Som Sine siger: »Jeg gider ikke spilde min tid med at høre ligegyldige ting til et menighedsmøde – så vil jeg hellere blive væk.« Menigheden er indrettet til, at man skal bruge al sin tid dér – men hvad hvis man ikke har tid til det? Der er bred enighed om, at hvis man skal komme, skal det være relevant og konkret

I fællesskabsgruppen er:

Sine og Claus Suhr Kjærgaard,
Annette og Mikkel Nilsson,
Johanne Keiding,
Marie Keiding og Stine Skovgaard

– og så skal man kigge fremad i menigheden i stedet for altid at diskutere de ting, der har fundet sted.

At gøre det, man er god til

De mange krav på hjemmefronten og i menigheden gør ikke, at karrieren er sat fuldstændigt på standby. »Det er vigtig, at man gør det, man er god til – og nogle gange kræver studiet al ens opmærksomhed« fortæller Johanne. Annette tilføjer: »Når jeg er på arbejde, så er jeg der for at arbejde – men de sociale ting med kollegerne bliver skåret fra.« Marie lægger vægt på, at man skal føle, man bruger sine evner: »Det kan godt være, vi er kritiske i forhold til, hvordan vi bruger vores tid – men når det giver mening, så er vi der!« »Ja, det handler om at bruge sig selv – men ikke at misbruge sig selv,« supplerer Sine.

Det gode liv

På spørgsmålet om hvad det gode liv er, svarer alle, at tingene skal give mening. Prioriteterne ændrer sig gennem livet – men det handler overordnet om at nyde øjeblikket, gøre en forskel og tage livet, som det kommer. Sine runder af: »I virkeligheden tror jeg, at tingene giver mening, når man kan se, man har truffet nogle valg, der er gode for en selv og ens familie.« 📌

Nagaland – en baptist-oase i

Danske baptister har været aktive i Nagaland siden 1997, men da vores projektaktiviteter udløber i efteråret skal samarbejdsrelationen revurderes.

Når man rejser i delstaten Nagaland i det østlige Indien, efter at have besøgt storbyer i andre dele af Indien, opleves Nagaland som en lille oase. Overalt er der venlige indbyggere, og den skønne natur består primært af bjergrigt terræn. Tankerne ledes hen på det bakkede landskab i Burundi. Mange dyrker jorden som traditionelt svedjebrug, men også overrislede rismarker ses. Nagaland er dog ligesom andre områder i Indien fattigt. Landet er uden råstoffer og har dårlige transportforhold. Iflg FN er

omkring halvdelen af befolkningen fattige – værst er det på landet.

De første beretninger om amerikanske troskæmpers evangelisation stammer tilbage fra det tidlige 1800-tal. I dag er 90% kristne, og landet benævnes som den eneste baptiststat i verden med over 75% baptister. Det er ikke let at være kristen i Indien, hvor de store religioner hinduisme og islam dominerer. Nagaerne selv er ikke i tvivl om, at de har et vigtigt kald i Guds frelsesplan for Asien. De har udsendt mange hundrede missionærer i de omkringliggende lande – blandt andet ind i Burma.

Siden 1997 har BaptistKirken med egne eller offentlige midler bl.a. støttet teologisk uddannelse på OTS, byggeri af skole og

ungdomscenter, demokratiworkshops og kvindegrupper. Lige nu støttes Hrang Awi – en teologistuderende fra Burma – på OTS og et mikrofinansprojekt.

Mikrofinans til selvhjælpsgrupper

Med støtte fra Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling har Baptistkirken i Danmark siden 2008 gennemført et projekt for godt 40 selvhjælpsgrupper.

Projektets omdrejningspunkt er opsparing og lån. Gruppernes deltagere trænes også i at organisere sig, og træningen fokuserer på nye indkomstskabende aktiviteter. Centralt i projektet er kapacitetsopbygningen af de lokale baptistsamfunds (frivillige) udviklingsmedarbejdere, så de fremover selv kan drive låne- og spareprojekter uden ekstern hjælp.

Smittende glæde i det sociale fællesskab

Under mit seneste projektbesøg i Nagaland, oplevede jeg gang på gang en smittende glæde hos deltagerne. Selvhjælpsgrupperne opfylder således et vigtigt socialt formål. Der var mange beretninger om at føle sig som en del af et fællesskab og et forum, hvor de kan dele glæder og sorger. Grupperne fungerer således som et åndehul i hverdagens mange problemer, med at skaffe tøj, mad og medicin. →

Morten Kofoed under projektbesøg hos selvhjælpsgruppe i Jaluke Town i Nagaland.

Asien

Selvhjælpsgruppen i Johnings' væve, som de fremstiller tæpper på og sælger på det lokale marked.

Traditionel vævning aftæpper i Nagaland.

Fakta | Nagaland

- En delstat i det østlige Indien med grænser til Burma
- Knap 2 mio. indbyggere
- Befolkningstæthed 120 pr km² (I Danmark 127 pr km²)
- Areal: 16.579 km² (Eller dobbelt så stor som Sjælland)
- 14 stammer – 60 dialekter
- 16 baptistsamfund – 1 paraplyorganisation – Nagaland Baptist Church Council (NBCC)
- 90% beskæftiget med landbrugsaktiviteter
- OTS: Oriental Theological Seminary

En kvinde udtalte: Jeg har fået meget mere selvtillid, større selvværd og er nu ikke bange for at stille mig op og tale i større forsamlinger!

Svineavl skal forbedre levevilkår

Rigtig mange af grupperne har valgt at satse på svineavl som deres vej ud af fattigdom. For at få et lån i projektet skal man selv have opsparet et tilsvarende beløb, og det har

mange gjort og har således været i stand til at indkøbe grise til gruppen. Der er tale om kollektive lån til kollektive aktiviteter. Mange steder er man også gået sammen om den traditionelle vævning af tæpper. Det er tidskrævende blot at væve et enkelt tæppe, men det kan være et godt supplement til gruppernes økonomi. En del af indkomsterne fordeles til deltagerne, mens resten investeres i nye fælles projekter.

Fremtiden

Hvad fremtiden byder på i Nagaland, er endnu uvis. Mikrofinansprojektet afsluttes til september og skal herefter evalueres. Støtten til Hrang Awi fortsætter frem til næste sommer, og så er planen at partnerskabet overgår til en mere hvilende fase, mens Baptistkirken i Danmark vil fokusere på partnerne i Afrika. 📌

En kaffeklub?

Hvad prioriterer menighederne at bruge tid på? Udadvendt mission eller de traditionelle aktiviteter, som vi selv elsker så højt? Tre baptister fortæller fra deres virkelighed.

De holder alle utroligt meget af deres menighed, men fortæller forskellige historier om menighedernes prioriteringer. Den ene kirke har en bevidst strategi om at arbejde med omgivelserne. De to andre kirker er tilfredse med det velkendte.

Peter Klarskov, menighedsrådsformand i Baptistkirken i Ringsted siger: »Vi tilstræber at være kirke i området, ikke kun for baptister, men for den by, vi virker i.

»Vi tilstræber at være kirke i området, ikke kun for baptister, men for den by, vi virker i.«

Peter Klarskov

Synlighed er vigtig, og vi har bl.a. opbygget et godt kontaktnet til lokalpressen.« På menighedens initiativ er der nu fælles bøn for byen. »Præster fra alle byens kirker/forsamlinger mødes med jævne mellemrum i konkret bøn for byen, og borgmesteren har stillet sit kontor til rådighed.«

På det regionale møde i Roskilde sagde menighedsrådsformand Karin Heilesen fra Midtsjællands Baptistmenighed: »I Nyrup er der kun baptistkirken og bedemandsforretningen tilbage. Og der bliver god brug for den sidste....« Hun uddyber, hvordan det er at være kirke i en døende by: »Vi har få aktiviteter udover de typiske gudstjenester

»I Nyrup er der kun baptistkirken og bedemandsforretningen tilbage. Og der bliver god brug for den sidste....«

Karin Heilesen

ster og hjemmegrupper. Hvert år indbyder vi dog vores omgivelser til fest og samvær, sidste år to gange, til sommer og advent.« Får de så noget ud af deres udadvendte aktiviteter? »Ikke et målbart resultat, men det er måske heller ikke så vigtigt! Det vigtigste er, at vi stadig er her, og at vi gør noget.«

I Sindal fortæller Jette Horsholt, at der også her er mest fokus på de traditionelle aktiviteter. »Men jeg synes ikke bare, det er tidsforbrug. Vi har alle brug for åndeligt at blive fyldt op, og det bliver jeg i kirken.« Hun tilføjer, at dét også kan gøre én udadvendt: »Alle kristne er jo »kirke«, der hvor vi færdes.«

«Jeg synes ikke bare, det er tidsforbrug!«

Jette Horsholt

Silas Anhøj Soelberg
Kaffeblillede: Peter Klarskov

lagttagelser fra fem regionale møder med BaptistKirkens ledelse:

Selvstændige menigheder – med

Når selvstændighed udarter til individualisme, bliver det vanskeligt at fastholde et fællesskab af menigheder, der virker sammen i mission og diakoni. Det blev klart, da ledelsen i BaptistKirken mødtes med menighederne for at peje en fælles kurs.

En tendens i tiden har også sat sig fast i kirken: Individualismen. Det er den første iagttagelse, der står tilbage efter de regionale møder. Alligevel lød det i Silkeborg: »Forskere mener, at vi generelt i samfundet vil opleve, at jeg-følelsen vil blive afløst af en vi-følelse. Mon ikke også denne tendens vil slå igennem hos os?«

Menighederne viste stor vilje til den

samtale, som er én af de fem pinde i Fælleserklæringen, BaptistKirkens arbejdsgrundlag. Men der blev al for lidt tid til samtalen – selvom mange menigheder faktisk havde tænkt sig om på forhånd. Halvdelen af aftnerne blev anvendt til information fra ledelsen, bl.a. om at udtænke og gennemføre lokale projekter. Så er knap tre timer for lidt til en ordentlig samtale!

Den nye kurs

Arbejdet i BaptistKirken blev med lederskiftet i 2009 lagt om, så de lokale projekter nu er den krumtap, hvormod fællesskabet skal opbygges. Mindst 17 menigheder har allerede deres eget projekt, som nogle af dem beder andre støtte; se fx projekterne i Kashmir (s. 34) og Honduras (s. 32). Men hvordan bliver det store fællesskab

eller uden fællesskab?

» Forventning skaber opfyldelse. Hvad er vores forventninger til hinanden i BaptistKirken? «

vedligeholdt og udbygget, når lokale projekter skabes på den enkelte menigheds præmisser? Er vi i gang med at dekonstruere fællesskabet?

Fra København lød det: »Meningen med et kirkesamfund må være, at her løfter vi i fællesskab, hvad vi ikke magter i den lokale menighed. Men kursen efter 2009 modarbejder dette. Når det bliver et krav, at projekter skal forankres i den lokale menighed, hvad angår organisering, ansvar og økonomi, så opnår man efter vores opfattelse kun at begrænse initiativerne. Lokalt har vi ikke nødvendigvis den ekspertise, der skal til; det overblik, som erfaring

*BaptistKirkens fælleserklæring har tre markante hovedpunkter: **Samtale, udrustning til tjeneste og efterfølgelse af Kristus**. Desuden rummer den to væsentlige temaer: **Fællesskabet med andre kristne kirker og menighedernes sendelse til verden**. Det var disse temaer, der samlede ca. 200 deltagere fra 35 menigheder på fem regionale møder i april.*

bibringer; og de ressourcer, som er nødvendige for at holde momentum«. Fra det nordjyske lød det: »Mest markant var manges ønske om at danne netværk med andre menigheder – og ikke kun i nærområdet. Alle mente, at fællesskabet i BaptistKirken er meget vigtigt for den lokale menighed«.

Det kirkelige landskab

På alle samlinger sluttede man med at drøfte, hvor BaptistKirken skal bevæge sig hen i det mellemkirkelige landskab i de kommende år. Som så ofte blev der nævnt løsninger »oppefra«:

Samarbejde i FrikirkeNet – med Pinsekirken og Apostolsk kirke – og genoptagelse af samarbejdet mellem Missionsforbundet, Metodist- og Baptistkirken – med henvisning til Sverige.

Men der blev også peget på en anden vej frem. I det mellemkirkelige samarbejde

behøver menighederne primært hjælp til at se muligheder »nedefra« – fra den lokale sammenhæng. Omkring 75 pct. af BaptistKirkens menigheder er så små, at de bliver lammet, når der skal arbejdes med mission og diakoni, der kan sprænge grænser. Der er mangel på økonomiske midler, på medarbejder-ressourcer (inkl. præster), mangel på overskud til at tænke i muligheder etc.

Derfor blev der spurgt: Kunne opgaven for ledelsen bestå i at tegne en række scenarier for de små menigheders meget forskellige fremtid? De store skal nok klare sig! Men nogle af de mindre skal hjælpes til at lukke og slukke på en værdig måde. Nogle skal hjælpes til at se nye muligheder i fællesskab med lokale menigheder, der tilhører en eller flere af de andre frikirker eller folkekirken. Atter andre skal hjælpes til at tro på deres egne muligheder. Og ledelsen skal naturligvis fortsat inspirere til at plante levedygtige nye menigheder.

Måske kunne en sådan »dekonstruktion« af vores gamle kirkesamfund »nedefra« – BaptistKirken inklusiv – blive den mest konstruktive vej at gå? For det gælder om at blive lokale fællesskaber af alt Guds folk, der virker for Guds rige, hvor vi bor og bygger. ■

At prioritere mod strømmen

[ ] Silas Anhøj Soelberg
[ ] Bagegrundshillede: Rune Toldam
[ ] Lars Løkke Rasmussen: Hung Tien Vu
[ ] Lene Espersen: Helle Moos

Livet er fyldt med prioriteringer og valg. Vi skal alle vælge, hvad vi bruger vores tid, penge og energi på. Dette resulterer ofte i ganske svære prioriteringer, og det er langt fra altid, at vores omgivelser bifalder vores valg. Presset udefra kan af og til gøre det utroligt svært at vælge det, vi egentlig ønsker.

Nogle af de personer, som udsættes for et særligt stort pres fra omverdenen, er vores politikere. På den politiske scene er der sjældent plads til at prioritere forkert, og sker det alligevel, kan man være sikker på at ende på forsiden.

Politik er i udgangspunktet et håndværk, der netop handler om at prioritere. Derfor er det en naturlig del af en politikers hverdag at tage stilling til, hvorledes forskellige ressourcer skal fordeles.

Når det kommer til at prioritere tiden mellem arbejde og familieliv, har vi i løbet af i år set flere episoder med toppolitikere, der hænges ud for at prioritere deres familie frem for arbejdet.

Både statsminister Lars Løkke Rasmussen og udenrigsminister Lene Espersen har haft hver deres sag, hvor de har

» Når det gælder prioriteringer og pres fra omverdenen, er vi alle både ofre og gerningsmænd. «

prioriteret deres familieliv frem for arbejdet, hvilket har resulteret i hårde angreb fra opposition og presse. Statsministeren havde en sag, hvor han valgte at tage barnets første sygedag og dermed aflyse alle aktiviteter denne dag, mens Lene Espersen tog på familieferie en uges tid og derfor blandt andet måtte melde afbud til et møde med USAs udenrigsminister Hillary Clinton.

Begge sager resulterede i stor negativ omtale og kritik fra omgivelserne. Som ledende politiker i dagens Danmark skal man forberede sig på hård kritik, hvis man prioriterer sin familie frem for arbejdet. Disse to eksempler er ganske gode til at vise, hvor svært det kan være at prioritere det, der egentlig er vigtigst.

Problemstillingen findes ikke kun

hos vores ledende politikere. Vi oplever alle sammen, hvordan vi konstant skal prioritere vores tid og ressourcer. Samtidig oplever vi et pres fra forskellige sider til at prioritere på en bestemt måde.

I vores liv indgår vi i forskellige sammenhænge og grupper. I disse grupper findes forskellige kodeks for, hvordan man bør prioritere. Eksempelvis findes der blandt de ledende politikere stort pres på at prioritere sit arbejde frem for alt andet.

Da sådan et kodeks kommer fra en gruppe, vi selv er en del af, vil vi sikkert ofte opleve, at vores prioriteringer følger

» Som ledende politiker i dagens Danmark, skal man være klar til hård kritik, hvis man prioriterer sin familie frem for arbejdet. «

kodeks. Men af og til sker det, at vi egentlig gerne vil prioritere anderledes, end det gældende kodeks pådutter os. Når dette sker, er det ofte utroligt svært og hårdt at gennemføre denne prioritering. Det vil tit koste os især anseelse og anerkendelse, og dette i sig selv får sikkert mange af os til at droppe den anderledes prioritering. For andre lykkes det at fastholde deres prioritering, dog giver det ofte også et hak i tuden. Men hvis man har lavet den rigtige prioritering, er dette underordnet.

Når det gælder prioriteringer og pres fra omverdenen, er vi alle både ofre og gerningsmænd. Vi bliver alle presset af vores omgivelser til at prioritere på en bestemt måde. Og når vores prioritering ikke passer omgivelserne, så koster det os. Men på den anden side er vi også alle en del af andre menneskers omgivelser. Dermed er vi også selv med til at presse andre mennesker til at lave bestemte prioriteringer. Og vi er desværre også med til at se ned på de personer, som ikke laver de prioriteringer, vi mener, de burde.

Derfor er det vigtigt, at vi både holder fokus på at prioritere det, vi allerhelst vil med vores liv. Men samtidig skal vi også acceptere andre menneskers prioriteringer. Også selvom vi mener, de er forkerte.

[≡] [□] Hanne Kiel
Kristian Kiel

»Find din stopklods som kristen«.

» Han ofrede sig selv for at skabe mulighed for, at vi kan leve i Guds nærhed.

Udfordring til et liv som trainée

Der findes ikke ét menneske i Danmark, der ikke ønsker sig livskvalitet. Men den tankegang forudsætter, at vi kan måle kvaliteten af et menneskes liv objektivt. Det har forskere arbejdet med videnskabeligt de sidste 50 år, men ofte bliver det til en subjektiv vurdering af, om man har et godt liv.

Og har man så det? Ja, det kommer vel an på, hvilke kriterier man har for det gode liv. Hvis drømmen om det gode liv svarer til »bonderøvens«^[1] ønske om et simpelt liv, hvor alt praktisk arbejde klares efter gamle håndværkstraditioner på basis af genbrug, og økonomien indebærer selvforsyning i videst muligt omfang, må livskvaliteten bedømmes ud fra glæden ved velfungerende genbrug, godt håndværk og selvforsyningsøkonomi. Hvis kriterierne for livskvalitet derimod er indtægt, forbrug og karriere i erhvervslivet – ja, så er bonderøvens liv en fiasko.

Kristen livskvalitet

Kriteriet for et godt kristent liv er, at livet leves med troen på Jesus Kristus som grundlag. Det er fundamentet for hele vores tilværelse, at vi tror på Gud, der skabte, på Jesus Kristus der gjorde os fri af synd og død, og på Helligånden der trøster os og udfordrer os til et kristent liv i verden.

Vores tro på Gud, der har vist sig frem for os i Jesus Kristus, er basis. Det er den brugerflade, vores liv udfolder sig på.

Spørgsmålet er så, hvilke konsekvenser troen får i vores liv. Er alle prioriteringer lige gode og lige gyldige? Eller er noget mere kristent end andet? Lever vi nærmere Gud, hvis vi lever som bonderøven Frank, eller gør vi det som storbymennesker med fuld knald på karrieren?

Karrieremager eller bonderøv – vi er kaldet til efterfølgelse. At følge Jesus Kristus efter er det kristne livs grundform. Det er den livsform, som vi er kaldet til. Udfordringen til os er at leve som JK-wannabees – også kaldet disciple af vor Herre Jesus Kristus. Det kan leves ud eller fornægtes både som bonderøv og som karrieremager. Det væsentlige er, at vi træffer livets valg med troen på Jesus Kristus i baghovedet.

Bevidst valg af kørselsretning

Vi skal ville troen og turde efterfølgelsen – også når efterfølgelse er at køre mod strømmen i en ensrettet gade. Vi skal vælge til og fra i tilværelsen med udgangspunktet: vi er Herrens trainées. Jeg kender mennesker, der valgte karrieren fra for at tjene Jesus Kristus i hverdagen; og jeg kender også mennesker, der har valgt karrieren til og samtidig stået i tjenestefor-

hold hos den samme herre. Der gives ingen færdige løsninger, men vi udfordres til at leve i tro og efterfølgelse efter den opskrift, som »Helligånden og vi«^[2] finder frem til som den rigtige.

Hver gang vi vælger, måles kvaliteten af vores valg på evangeliet om ham, der ofrede sig selv for vores skyld. Det gjorde han ikke, for at vi kan leve efter »simple living«-kriterier eller for at fremme store erhvervs-karrierer. Han ofrede sig selv for at skabe mulighed for, at vi kan leve i Guds nærhed.

Livskvalitet og lykke

»Hvor jeg går, jeg glad bekender:

han mit liv til lykke vender«^[3].

Det bliver for nemt til en floskel, men det var for Børge Andersen en dyb sandhed om livet som kristen. Livets lykke er, at uanset hvor vi er, ligegyldigt hvad vi vælger, og uafhængigt af hvad der sker os, så er vort liv i Guds gode hænder. Vores liv er lykkeligt, for vi lever i Guds hånd.

»» Lever vi nærmere Gud, hvis vi lever som bonderøven Frank, eller gør vi det som storbymennesker med fuld knald på karrieren? Karrieremager eller bonderøv – vi er kaldet til efterfølgelse. **««**

2400 København NV

☰ Anne-Sofie Lyngsvig Lorenzen
☐ Helne Bøgsted

Vores hjem. Vores naboer. Den bydel, vi elsker at bo i. Det sted, hvor vi ønsker at være fællesskab og tage del i Guds genoprettende arbejde. Vi har en tro på, at Gud har gang i noget i Nordvest...

»Vi« er en klynge (et mindre fællesskab med missionalt fokus) i Regen på 10-15 personer. Vi bor med få boligblokkens afstand i Nordvest i København. De første drømme opstod, og de første erfaringer blev gjort for nogle år siden, men som defineret klynge har vi været sammen et halvt år. Vigtigt for os er det at være fællesskab i hverdagen – ikke bare fællesskab til et møde på et bestemt tidspunkt. Derfor er gæstfrihed en kerneværdi for os. At man altid kan banke på hos hinanden, og at vi kan spise sammen eller bare hænge ud i løbet af ugen.

Familiemiddag hver 14. dag

Desuden holder vi familiemiddag hver fjortende dag, hvor hele »storfamilien« – løsere og tættere knyttet til klyngen – mødes og spiser sammen, og hvor der er plads til at invitere gamle og nye bekendte fra Nordvest og andre steder.

Derudover mødes vi en gang om ugen og beder sammen, beder for de mange mennesker, vi kender, som har det svært på den ene eller den anden måde og for vores område. For at engagere os i lokalområdet har vi valgt forskellige tilgange: nogle forsøger at lære deres naboer at kende f.eks. ved at invitere dem til brunch, mens andre har engageret sig i allerede eksisterende socialt arbejde. Det kan være at gå med Natteravnene eller ved at være frivillig i et af de lokale integrationsprojekter som lektiehjælper.

Vi bliver her i mindst tre år

Hvor den videre vej frem går, ved vi endnu ikke. Men vi ved, at vi ønsker at være på vej. Og så lærer vi, at ting tager tid. Det tager tid at lære mennesker og vores lokalområde at kende. Det tager tid at lære at tænke på nye måder. At lære at det er kirke, når vi er sammen i klyngen. At mission kan være at gå ned til Fakta og være opmærksom på de mennesker, vi møder undervejs. At det i lige så høj grad er tjeneste at bruge tid på at lave lektier med børnene i lektieklubben, som det er at lede lovsang i kirken. Og det kan være grænseoverskridende at skulle snakke med mennesker, vi slet ikke kender. At ringe på hos

naboen og introducere sig selv. At indgå i relationer med mennesker, som er helt forskellige fra os selv. Derfor er det vigtigt for os, at vi er på vej sammen. At vi kan udfordre, støtte og opmuntre hinanden. At vi ved, vi ikke er alene. Bl.a. derfor har nogle af os valgt at forpligte os til at være i området i tre år for at give tid til, at noget kan få lov til at vokse frem.

Gud er i gang

Vores håb er at være en del af det, Gud er i gang med at gøre i Nordvest. Vi oplever, at der allerede sker mange gode ting, bl.a. gennem alt det frivillige arbejde, der foregår. Men vi ved også, at der er mange behov. Mennesker, som er ensomme. Folk, som kæmper med alkoholisme. Tilflyttere fra andre dele af verden, som har svært ved at føle sig hjemme i det danske samfund. Børn og unge, der mangler støtte og rollemodeller. Familier, der kæmper med at få pengene til at slå til. Vi drømmer om at være en del af løsningen på de problemer, en del af svaret på de bønner, som bliver råbt til Gud fra Nordvest. Vi tror på, at Gud er i gang med at gøre alting nyt, også her. Og vi tror på, at han kalder os til at tage del i hans mission, hans genoprettelse og nyskabelse af vores lokalområde og af vores land.

» Vi drømmer om at
være en del af svaret
på de bønner, som
bliver råbt til Gud fra
Nordvest. «

*Nogle af dem
fra klyngen
(fra venstre):*

*Anne-Sofie
Lorenzen, 27 år,
teologi-studerende
fra Værløse (nord
for København),
tidl. Apostolsk
Kirke*

*Heine Bøgsted, 28
år, IT-konsulent
fra København,
baptist*

*Morten Høgsdorf,
25 år, tømrer
fra Albertslund,
tidl. fra Missions-
forbundet*

Tillykke til norske baptister

[ ] Bent Hylleberg
[ ] Per Bækgaard

Det norske Baptistsamfunn (DNB) har samme størrelse som det danske. Denne sommer fejrer norske baptister 150 års jubilæum. Det er naturligt, at vi er med blandt gratulanterne, idet den drivende kraft bag baptismen i Norge, missionær F. L. Rymker, kom fra Danmark. Men hvad rører der sig i dag blandt baptister i bjerglandet mod nord?

At vælge generalsekretær

Norske baptister står ligesom vi overfor at skulle finde en ny generalsekretær, men de griber processen anderledes an. I Norge er det menighederne, der nominerer kandidaterne, hvorpå landsmødet vælger mellem de opstillede. Denne gang skal landsmødet vælge mellem to meget forskellige kandidater, der hver især har gjort rede for den profil, de ønsker at præge arbejdet med.

Internationalt præg

DNB samarbejder med kirker i både Afrika og Asien. Især er virkningen af diktaturet i Burma mærkbar i Norge, idet Norge er det europæiske land med flest burmesiske flygtninge, langt over 2.000. Halvdelen af disse er med i mindst 10 af de norske baptistmenigheder. DNB satser på integration, og derfor arbejder to af fem ansatte på nationalt plan med integration. Men vigtigere er alle de, der bidrager til integration i de lokale menigheder gennem venskab på

tværs af kulturer. DNB har nu 18 minoritets-sproglige menigheder. Målet er, at mennesker uanset baggrund vokser og udvikler sig i troen på Jesus – og at den enkelte indgår i et fællesskab, der favner alle.

Teologi og Ledelse

For 10 år siden var *Seminariet* i Oslo truet af lukning. Et samarbejde med Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi (SALT) i Sverige og Danmark førte en proces med sig, der nu har skabt *Høyskolen for Ledelse og Teologi*, der drives af baptistkirken og pinsekirken. I dag er der 72 studerende på skolen i Oslo, der giver anerkendte eksamener, modtager statstilskud og SU til de studerende. Om *Høyskolen* hedder det: »Vi lever i en helt ny verden. En verden præget af stadig spænding. Denne spænding skal drage os i den rigtige retning. Vi skal være et *akademi* præget af åndskraft, skabe *teologer* der tænker i ledelse og frembringe *kundskab* der fungerer i praksis.«

baptist.no

Fakta | DNB

Det norske Baptistsamfunn (DNB) har 5.500 medlemmer. Nøgleord netop nu er »radikal, missionel og relevant« samt »livskraft og glæde«. Danske kan deltage i 150-års sommerfesten, der holdes på sydkysten i Skien, se www.baptist.no/sommerfest Se i øvrigt www.baptist.no og www.hoyskolen.org

Chinmenigheden i Egersund har som den første etniske menighed fået mulighed for at købe egen kirkebygning.

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør
Tlf. 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
Tlf. 2299 0424
gitte@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277
mariakl@rskov.dk

Silas Anhøj Soelberg, tlf. 2194 4409
silassoelberg@me.com

Hanne Weber-Hansen, tlf. 5172 4692
hanne@weber-hansen.dk

Lasse Åbom, tlf. 2290 5628
lasseabom@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri

V-Print, Holstebro

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.550

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 27. august 2010. Deadline 14. juni
Nr. 5: 15. oktober 2010. Deadline 16. august

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv., 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Sukkersød faste-indsamling i Odense

De røde sukkerkugler løb oven ud af barometeret i Odense baptistkirke, da menigheden havde samlet 10.000 kr. ind til årets fasteindsamling. Hver søndag i fastens syv uger blev sparebøsserne tømt, og to børn samlede pengene sammen. De blev så vekslet til røde sukkerkugler. I alt samlede de 15.000 kr. ind i Odense. På landsplan blev der i alt givet over 100.000 kr., som går til børn i Burundi og Rwanda.

Indsamlingen var et led i faste-projektet »På vandring med Jesus«, som også omfattede daglig bibellæsning og indslag i søndagenes gudstjenester. Så kunne hver enkelt deltagende menighed plukke det, de ville bruge. Materialet er stadig tilgængeligt på www.baptistkirken.dk, under nyheder og ressourcer. I alt var 20 danske baptistmenigheder med på vandringen i fasten 2010.

Døbte og døde**Døbte****Korskirken**

22.03.2010: Karin Jensen, f. 14.03.1975
28.03.2010: Louise Jul Boerlis, f. 08.09.1996
28.03.2010: Ronja-Sara Mitchell, f. 11.04.1994

Nørresundby

04.04.2010: Karina Seider, f. 27.05.1968
04.04.2010: Brian Slot, f. 01.03.1973

Odense

28.03.2010: Tobias Hyrup, f. 04.09.1996
28.03.2010: Christian Alexander Dieu, f. 22.03.1996

Oure

04.04.2010: Mathias Ullemose, f. 13.11.1992
04.04.2010: Maria Ullemose, f. 04.04.1996

Ringsted

11.04.2010: Paraschiva Aarestrup f. 12.04.1977

Syddjylland

28.03.2010: Maria Jürgensen, f. 25.03.1969.
04.04.2010: Mai-Britt Maigatter, f. 02.06.1956.
25.04.2010: Michael Cat Xuan Nguyen, f. 26.03.1992.

Døde**Frederikshavn**

Edith V. Jensen, født 04.08.1930,
døbt 29.02.1948 i Frederikshavn,
døde 23.02.2010.

Hjørring

Kathrine Andersen, født 15.03.1919,
døbt 28.01.1934 i Frederikshavn,
døde 02.04.2010.

Korskirken

Niels Erik Sørensen, født 24.05.1951,
døbt 24.02.1991 i Korskirken, Herlev,
døde 05.03.2010.

Nørresundby

Lydia Jensen, født 06.07.1932,
døbt 14.12.1947 i Jetsmark,
døde 09.04.2010.

Sindal

Johanne Sættrup, født 19.03.1917,
døbt 13.05.1934 i Nr. Eskilstrup,
døde 31.03.2010.

Sæby

Svanne Hardy Nielsen, født 11.06.1931,
døbt 03.02.1946 i Sæby,
døde 09.03.2010.

Bodil Jacobsen, født 29.12.1921,
døbt i Sindal 25.12.1935,
døde 14.03.2010.

Vi er ingen facitliste – vi sig

[ ] Signe Lund Christensen
[ ] Billeder af Mads og Monopolet: Danmarks Radio.
Sportbilleder (baggrundseffekten): Lars Magnus Lund Christensen

Hver lørdag formiddag klokken 9 til 12 lytter 600.000-700.000 danskere til et af landets mest populære radioprogrammer, **»Mads & Monopolet«** på P3. Programmet går i al sin enkelthed ud på, at et panel af tre kendte og markante personligheder giver lytterne gode råd om såvel store som små dilemmaer. Lytterne kan ringe eller skrive til panelet – »Monopolet« – og det hele bestyres af værten, Mads Steffensen. baptist.dk har taget en snak med Mads om programmet, dilemmaer og det, der virkelig betyder noget.

Fakta | Mads Steffensen, 39 år

- Vært på »Mads og Monopolet« på P3 og »Aftenshowet« på DR1
- Uddannet journalist fra Danmarks Journalisthøjskole i 1997 og har tidligere arbejdet på Berlingske Tidende samt DR Sporten.
- »Mads og Monopolet« er blevet sendt på P3 lørdag formiddag siden 2003 og har mellem 600.000-700.000 lyttere. Programmet har sin egen fanside på Facebook med mere end 37.000 fans, og diskussionerne fra programmerne fortsætter her ugen igennem mellem lytterne.

ger bare, hvad vi synes

Det er oplagt at starte med at spørge Mads om, hvorfor han tror, at så mange mennesker ringer til Monopolet for at få et råd omkring et dilemma, de står i – frem for at spørge familie eller venner til råds? »En af grundene til, at folk ringer ind til programmet, er, at det er rigtig svært

at snakke med dem, der er tæt på omkring det, der svært. For meget forhistorie kan tit gøre det rigtig svært. Monopolet er ikke fedtet ind i noget – de kan se på dilemmaet med et satellitblik. Andre vil bare gerne »opdages« – at der er nogen, der finder ud af, at de har et problem. Og så er der dem, som måske egentlig bare har brug for at skrive hele situationen igennem, når de skriver ind til os. Så giver svaret måske nogen gange pludselig sig selv, når man får overblikket. Og for nogen af dem, der ringer ind – der handler det måske bare om, at der er nogen, der gider lytte.«

Råd udefra

»Vi er ikke nogen facitliste – vi siger bare, hvad vi synes.« Enhver lytter af Mads & Monopolet vil kunne genkende dette »motto«, som gentages flere gange i hvert program og som synes at være så rammende for programmets koncept. Mange spørgere søger netop et udenforstående synspunkt, hvor forhistorien, detaljerne eller personerne er ukendte. Det er ligeledes meget forskelligt, hvilke emner, der bliver spurgt til: »Der er både tunge og lette emner,« fortæller Mads, »og mange spørgsmål om det nære; parforhold og venskaber. Men det handler jo igen også om mange emner: kærlighed, opdragelse eller arbejdsliv.«

Mads fortæller om et dilemma, han særligt husker: »Der var en ung fyr, der ringede ind. Hans største ønske var at få et barn, men hans kæreste, som var hans store kærlighed, havde sclerose og kunne ikke få børn. Hvad gør jeg?, spurgte han

» For nogen af dem, der ringer ind, handler det måske bare om, at der er nogen, der gider lytte. «

Monopolet. De sagde alle sammen: Bliv! Kærligheden overvinder alt.« Mads holder en pause og forsætter: »Men det gjorde han ikke. Han gik. Den historie tænker jeg en gang imellem på, for hold da op, hvor var det svært. Der er bare ikke noget rigtigt og forkert, man kan ikke sætte et facit under og sige: Sådan her skal du gøre.«

Vil gerne bekræftes

Jeg spørger Mads, om han tror, lytterne følger de råd, de får: »Ja, jeg tror, de tager rådene ret alvorligt. Især hvis man får ret. Der er jo mange, der gerne vil bekræftes og søger opbakning – så jeg tror, mange følger rådene, hvis det falder lidt i tråd med det, de selv havde tænkt, at de ville gøre. Hvis Monopolet siger det stik modsatte, så tror jeg alligevel, de går hjem og tænker en ekstra gang over, om de nu vil gøre det, de regnede med.«

Mange lyttere vil altså gerne stille spørgsmål til Monopolet – men hvad får kendte personer til at stille op som »orakler« lørdag formiddag på P3? »De sidder der, fordi det er sjovt,« siger Mads og fortsætter: »Nogle af dem har jo været med i Monopolet helt fra starten. Og så fordi det her program handler om os alle sammen,

og om hvordan vi har det med hinanden. Det var også derfor, jeg gerne ville lave det her program; for at lave noget, som handler om, hvordan vi har det med hinanden. Og så bliver Monopolets deltagere jo også selv udfordret af at blive stillet over for de her dilemmaer. De bliver måske testet i deres egne værdier, og kommer til at tænke over ting, de ellers aldrig har tænkt over.«

At tage lytterne seriøst

Netop værdierne er det sidste, vi skal runde i denne samtale med Mads Steffensen. For er der nogle etiske eller værdimæssige overvejelser bag programmet? »Altså, vi har jo haft nogle etiske overvejelser omkring, at der er emner og spørgsmål, vi ikke tager med – som vi henviser til professionelle. Men ellers har jeg den grundlæggende værdi, når jeg laver radio, at jeg

altid tager mine lyttere seriøst. Jeg har den dybeste respekt for dem, der ringer eller skriver ind til programmet. Man skal behandle sine lyttere ordentligt, så de får en god oplevelse. Jeg laver et nyt program hver eneste lørdag – men for dem er det formentlig både første og eneste gang, de er i radioen. Jeg synes, det er det ansvar, man har; at tage lytterne alvorligt.«

Jeg bliver dog ved med at vende tilbage til ansvaret – det ansvar, som Monopolet tager for at vejlede folk, og hver gang vender Mads tilbage til mottoet – eller som han kalder det – »kontrakten« med lytterne: »Vi har ingen facitliste – vi siger bare, hvad vi synes.« Det er en grundlæggende præmis for programmet, at det handler om at give og få råd, som man kan vælge at bruge, hvis man vil. »Uanset hvad vi siger, så bestemmer I selv,« afslutter Mads, »det er jeres liv.«

» hold da op, hvor var det svært «

Frihed til at vælge

Ord er magiske. En dygtig taler kan forme verden gennem sine ord. Tænk bare på Barack Obama. Individets frihed til at vælge sin egen vej er noget nær en religion for det moderne menneske. Valgfrihed, individualitet og uafhængighed er i dag uomtvistelige plus ord. Sådan har det ikke altid været. Der var engang, hvor det var velset, at man trådte ind på den sti, ens forfædre havde trådt før en selv, man skulle gøre sin pligt, tjene fællesskabet, udfylde sin plads.

Hvordan skal vi formidle det kristne budskab ind i en tid, hvor enhver form for forbundethed og forpligtigelse anses for at være en upassende indblanding i den personlige frihed? Kun ved at være ærlige, direkte og konfronterende! Det moderne

menneske vil væltes omkuld. Se hvilke politikere, der vinder gehør. Er det den forstående nuancerede politiker, som kan se alting fra alle tænkelige vinkler? Nej, den der vinder gehør i det moderne kommunikationssamfund, er ham, der har en mission, ham der ved, hvad han vil.

Jesus skulle ikke alene dø for det jødiske folk, men for at samle alle Guds børn, der var spredt rundt om i verden i et fællesskab. Den dag besluttede de jødiske ledere, at han skulle slås ihjel. En chokerende tekst fra Det Ny Testamente¹. Jesus døde, for at vi kunne få fællesskab med ham og med hinanden. Ikke blot et fællesskab, hvor vi kunne dyrke en fælles hobby, men et forpligtende, krævende og kompromisløst fællesskab, hvor vi bliver uadskil-

leligt forbundet med ham og med hinanden via hans død og opstandelse for os.

Alle, der var blevet døbt, holdt fast ved det, de havde lært af disciplene. De var med i fællesskabet og deltog i menighedens måltid og i bønnerne. Folk var fulde af respekt over for disciplene, fordi de gjorde tegn og mirakler. De kristne holdt sammen og var fælles om alt². Individet er en udelelig enhed, fri til at vælge sin egen vej, fri til at sige fra. Fællesskabet er en langt mere dynamisk enhed, grænsesprængende stærk og meget mere værd end summen af de individer, det udgøres af.

Vi deles om ét brød, og derfor bliver vi alle sammen til én krop³. Jesus gav sit liv, han benyttede sig ikke af at sige fra. Han sagde til. Gud ske lov for det. 🙏

[1] Johannes Evangeliet 11:52-53. De kursiverede citater er fra Den Nye Aftale. Det Nye Testamente på nudansk. [2] Apostlenes Gerninger (Grundlæggelsen) 2:42-44. [3] 1. Korinterbrev 10:17

Raymond Jensen
Lis Nielsen.

A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z
Å

ORDBOG: FRIHED

☐ Maria Klarstov
☐ Kasper Klarstov

Er resultatet = målet

Lederne af One, teenagelejren på Missionsstævnet i Mariager, indvier os i denne serie i tankerne bag deres organisering af lejren. Det handler ikke om én uge i juli hvert år, men om at være ung og kristen hele året. Til inspiration for resten af BaptistKirken.

Nu er det lige ved at være. Vi skal snart være klar til årets store begivenhed: ONE '10! I slutningen af april var alle frivillige og ledere på ONE '10 samlet en weekend for at koordinere, inspirere og drømme. Det er den eneste gang udover selve lejren, at alle de frivillige mødes og derfor en højtid i vores ONE-år. På dette tidspunkt er der ca. tre måneder til lejrens start, og de fleste har

været i gang med planlægningen i et halvt års tid. Det er altså et glimrende tidspunkt at tale om succeskriterier.

Når vi mødes på frivillig-weekend, er vi efterhånden kommet frem til tre aspekter, vi ønsker skal være i fokus: resultatet, processen og visionen. Resultatet er selve lejren: At det, vi har planlagt, må

» Succes er, at vi i 2010 ikke er det samme sted, som vi var i 2009 «

forløbe godt, at caféen er flot pyntet, og der er plads nok mellem teltene på campingpladsen. Med processen tænker vi samarbejdet, fællesskabet, discipelskabet. Processen er den *kultur*, vi forsøger at fylde i vores struktur. Det er et tankesæt, vi ønsker at invitere alle engagerede ind i. Visionen er vores tredje aspekt. Det er det store perspektiv. Det er her, vi drømmer - stort. Her arbejder vi henimod, at unge mennesker bliver engagerede i Guds rige og Kirken med stort K.

Vores tre fokusområder har ikke altid været så veldefinerede. Vi befinder os i en forandringsproces, hvor nye vinkler dukker op i tide og utide.

Resultat-orienteret

Første ONE-år (i 2008) fandtes der ikke en sådan frivillig-weekend. Da mødtes teamlederne i foråret for at planlægge. Det var én lørdag, og vi var mest optagede af, hvor mange gruppeledere, der var, hvordan aktiviteterne og caféen kunne koordineres, og hvem vi kunne spørge om at tale torsdag aften. Vi havde altså primært fokus

på resultatet, og det gav god mening. På det tidspunkt var vi ved at finde ud af, hvad ONE skulle være. *Resultatet* var vores holdepunkt og grunden til, at vi mødtes. Vi fokuserede på det umiddelbare mål for ikke at komme ud af kurs.

Lejren er et middel, ikke et mål

I efteråret 2008 havde vi prøvet strukturen med teams et år. Vi havde trådt stier i nyt land. Vi havde en fornemmelse af succes (lejren havde været SÅ fed!), men vi havde også allerede et nyt resultat (ONE '09) at se frem imod. Vi var *ikke* færdige! Vi havde nået et resultat, men havde alligevel ikke nået målet. Så hvis resultatet på alle vores anstrengelser ikke var målet, hvad var så? Da vi gik i gang med det andet år med ONE, erfarede vi, at *lejren* ikke var et mål, men et middel. Teamlederne og KT (koordinations-teamet) blev enige om, at vi havde brug for en vision: en drøm, som skulle holde os på sporet og hele tiden bringe os videre. Visionen blev, at teenagerne skulle begynde at leve engagerede i Guds Rige.

En struktur at vokse i

Vi havde i løbet af den første ONE-lejr oplevet, at det betød meget for samarbejdet og kommunikationen mellem teams, at lederne

kendte hinanden. Derfor besluttede KT at arrangere en weekend i foråret, hvor de frivillige kunne lære hinanden at kende og fornemme, at mange arbejder hen imod det samme mål. Vores fokus havde altså flyttet sig fra kun at være resultatorienteret til også at handle om processen. Hvordan kommer de frivillige fra planlægning til udførelse, og hvordan sikrer vi, at ingen står alene med deres opgaver? Det første år skulle vi finde vores ben i en ny struktur. Det andet år kom til at handle om, hvordan strukturen kunne passe til mennesker, idéer og tanker, der vokser. Strukturen skulle også være et middel til at nå et endnu større mål. Vi havde efterhånden fundet vores billede af Vejen, hyrderne og fårene, som er beskrevet i baptist.dk nr. 1, 2010. Udvikling er et grundvilkår, og vi har i fællesskab ansvar for at udvikles af og selv udvikle andre.

Succeskriteriet

Så hvad skal der til, for at ONE '10 bliver en succes? Svaret er næsten så stort, at man ikke tør tænke det, og alligevel så småt, at det virker alt for simpelt. Succes er, at vi i 2010 ikke er det samme sted, som vi var i 2009, at vi har været tro overfor den rute, vi har valgt og ikke er vokset fast på rastepladsen. Vi har nemlig et mål, vi skal nå. ■

Med globetrottere til Honduras

[1] Mie Grube Skårhøj
[2] Emmanuel's billedarkiv

Den ene er mere berejst end den anden, og den anden mere nysgerig. Begge drevet af idealisme, men ikke uden at glemme det realistiske. Jørgen Krabbe-Sørensen og Simon Skårhøj er på vej til Honduras.

Efter en lang rejse over Atlanten lander globetrotterne i det fattige Mellemamerikanske land Honduras. Det er første gang Jørgen skal møde Børnehjemmet Emmanuel's 400 børn. For Simon bliver det et gensyn. Som enhver anden projektrejse er der ikke lagt op til ferie. Dagene er fyldt med et stramt program, der skal forsøge at hjælpe Emmanuel med de udfordringer, de står midt i.

Den største udfordring

Og udfordringer er der på et hjem for 400 tidligere gadebørn, der har været udsat for

Børnene på Emmanuel mødes til morgensamling.

De to globetrottere – Jørgen og Simon.

Cintia er opvokset på Emmanuel og var sidste år igennem transition home. Nu arbejder hun som lærer.

» Emmanuel er et hjem for 400 tidligere gadebørn, der har været udsat for for eksempel vanrøgt eller misbrug. «

for eksempel vanrøgt eller misbrug. Børnene har aldrig kendt til kærlighed eller rammer, men begge dele får de på Emmanuel, som sørger for at dække børnenes basale behov med tøj, mad, skole og Guds kærlighed. I starten var de største udfordringer at skaffe mad og drikke til alle børnene, men det fungerer i dag, hvor Emmanuel har fået sine egne brønde samt støtte fra et stort internationalt netværk. Den største udfordring er i dag, hvordan de skal tackle de børn, der skal forlade børnehjemmet.

De to globetrottere er netop taget til Emmanuel for at hjælpe med disse udfordringer. Emmanuel har nu eksisteret i 21 år, og det er først de seneste år, at det er blevet en udfordring at udsluse børnene til samfundet, fordi børnene efterhånden har fået alderen til det.

Emmanuels vision

Lige siden begyndelsen har Emmanuels vision været at udruste børnene til at gøre en forskel i deres eget samfund. Hvis dette skal lykkes, siger erfaringen, at det ikke er nok at give dem en god opvækst; en god overgang til livet udenfor Emmanuel er også nødvendig, da 40 % arbejdsløshed og mangel på et netværk hurtigt kan tvinge børnene tilbage i fattigdom. For at forbedre

børnenes overgang til livet udenfor investerede Emmanuel sidste år i et udslusningshus i hovedstaden.

Udslusningshuset

De to globetrottere besøger udslusningshuset, som ledes af et dansk ægtepar. De underviser unge fra Emmanuel i at tage bussen, købe ind, finde et arbejde, administrere deres penge mm. Det er ikke en nem opgave at lære unge, der er vant til at være afhængig af andres hjælp, at de er nødt til at arbejde for lønnen. Opholdet i udslusningshuset varer et år. Inden da skal de have en hverdag udenfor Emmanuel, som de kan

bygge videre på. Sidste år kom 10 piger igennem huset. De er nu i gang med studier og arbejde. Uden denne hjælp havde de været overladt til sig selv med stor risiko for arbejdsløshed og tidlig graviditet. I år er det drengenes tur til at blive udsluset.

Mere endnu

Globetrotterne og Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) vil mere; de søger et nyt projekt i samarbejde med Emmanuel. Gennem ledertræninger, miniprojekter, netværksdannelse, personlig udvikling og erhvervspraktik skal afstanden mellem det enkelte barn og samfundet mindskes. ■

Fakta | Familien Sonne

I 1997 rejste Jordan og Merethe Sonne ud som volontører. Planen var, at de skulle tilbringe ni måneder på Emmanuel, men efter fire måneder oplever Jordan klart et kald fra Gud om, at Han ikke er færdig med det arbejde, Han havde begyndt i dem. Det betyder, at de stadig bor på børnehjemmet sammen med deres tre børn Samuel, Sara og Silas. Hele familien er udsendt af Roskilde Baptistkirke.

Til daglig består Merethes opgaver i at drive Emmanuels egen skole, som hun har været med til at opbygge. Efterhånden som skolen har vokset sig større, er Merethes opgaver blevet mere overordnede, og hun

har nu flere direktører under sig. Derudover står hun også for de daglige gøremål i et af pigehusene såsom tandbørstning, oprydning og måltider. Jordan, som har en elektrikeruddannelse, tager sig af mange praktiske gøremål. Desuden har han også ansvaret for et af drengehusene og fungerer som lovsangsleder.

[ ] Bredahl Jensen
[ ] Peter Lehner

Projekt Kashmir – fra drøm til virk

En ferietur giver som regel mange og gode oplevelser. At en ferietur kan komme til at betyde meget, kan Christina og Peter Lehner fra Skagen skrive under på.

I sommeren 2000 rejste de rundt i Indien som almindelige rygsækturister. Under turen kom de til byen Mcleod Ganj og mødte der tilfældigt en ung inder ved navn Sandeep Masih. Han fortalte om sig selv, at han var forældreløs og vokset op på en missionsstation drevet af amerikanske baptister.

Sandeep havde besluttet at forsøge at starte en kristen skole i Kashmir, der ligger i det nordvestlige hjørne af Indien. Det er et område med periodevis politisk uro mellem Pakistan og Indien, mange analfabeter og få kristne, så projektet så på forhånd noget håbløst ud, men mødet resulterede i, at Christina og Peter besøgte Sandeep i byen Samba i Kashmir. Da de rejste hjem, inviterede de til gengæld Sandeep til Skagen, og han dukkede op allerede i december måned.

Sandeep ville meget gerne i kontakt med danske baptister, og derfor oplevede vi i Sindal menighed det overraskende, at der juleaftensdag pludselig stod en inder på tallerstolen og fortalte om sit missionsprojekt.

I løbet af julen mødtes en mindre gruppe af menighedsmedlemmer med Sandeep og fik en nøjere orientering. På menighedens årsmøde 2001 besluttede menigheden at støtte skolebyggeriet, selv om vi på det tidspunkt ingen anelse havde om, hvad projektet ville føre til.

Hjælp fra Udkantsdanmark

Interessen i menigheden er stadig rigtig stor, og mange har udtrykt stor glæde og taknemlighed over at få lov til at opleve, at en mindre landmenighed i et udkantsområde af Danmark på forholdsvis få år har fået lov til at være katalysator for, at der i dag står en næsten færdigbygget skole i Kashmir. Det kan kun forklares ved, at når vi mennesker er villige, og Gud VIL, så lykkes det mest umulige. Mange har hjulpet både økonomisk og med forbøn. Vi har modtaget hjælp fra Rotary i Vendsyssel, andre nordjyske baptistmenigheder og enkeltpersoner fra det ganske land.

Peter Lehner har ydet en kolossal indsats for projektet. Uden i øvrigt selv at være baptist har han, ud over at have været bidragyder, hvert år – og for egen regning – rejst til Kashmir for at tilse byggeriet, føre kontrol med brugen af de indsamlede midler, og på den måde været et uvurderligt bindeled mellem os i Danmark og Sandeep

i Indien. Jo, Gud bruger de mennesker, der vil lade sig bruge!

Skolen er naturligvis åben for alle børn i området, uanset tro og politisk baggrund, og rummer i dag 350 elever. 80% af eleverne betaler skolepenge, og 20%, som kommer fra fattige familier, eller er forældreløse, får lov til at gå på skolen uden at betale skolepenge.

Når skolen er færdigbygget, vil den økonomisk kunne hvile i sig selv. Der mangler dog en del byggeri på skolen, inden den er helt færdig. I øjeblikket huser skolen elever fra 1.-10.skoleår, og hvis skolen skal kunne godkendes til også at kunne tilbyde undervisning i 11. og 12. skoleår, skal der indrettes fysik- og biologilokaler, og udstyret hertil er dyrt og omfattende. Desuden mangler der generelt skolemøbler og en hel del andre ting, så færdigbygget er skolen på ingen måde, men den er godt på vej!

Næste projekt: En skolebus

Det mest presserende problem for skolen for tiden er dog udgiften til transport af eleverne. Det er en stor vedvarende udgift, som kan nedbringes kraftigt, hvis skolen selv ejer en bus. Den vil anslået koste ca. 100.000 danske kr., men vil forholdsvis hurtigt kunne tjene sig selv hjem igen, så det er nok det næste, vi forsøger at hjælpe

Skolen.

kelighed

Fakta

Menigheden har siden projektets start i 2001 indsamlet 5-600.000 kr.

med. Udfordringer er der nok af, men glæden ved at kunne give børn i Kashmir mulighed for lærdom og uddannelse, og derigennem møde dem med evangeliet, har på en eller anden måde levendegjort begrebet mission for os i Baptistkirken i Bindslev, Mosbjerg og Sindal. 📖

Sandeep Masih, hans kone Rim og sønnen.

Peter Lehner.

BEVIDST PRIORITERING AF GUDS KÆRLIGHED

[ ] Sillas Anhøj Søelberg
[o] Linette Lund

Det er fantastisk at kunne få lov til at følge Jesus og videregive Guds kærlighed. Men det er for mig også ofte svært. Jeg skal nemlig huske at prioritere det i mit liv, og det er ikke altid så let.

Temaet for dette nummer af baptist.dk kredser om de prioriteringer, vi som mennesker og menigheder laver igennem livet.

Prioriteringer er uundgåelige og nødvendige her i livet. Vi træffer konstant valg om, hvordan vi vil anvende vores tid, penge og energi.

Jeg tager ofte mig selv i at tro og tænke, at alle mine valg og prioriteringer er bevidste, og at jeg altid har en god grund til at prioritere, som jeg gør.

Desværre er det nok sådan, at det er langt de færreste af de prioriteringer, jeg laver, der er bevidste valg. Langt de fleste prioriteringer laver jeg ubevidst. Eksempelvis bruger jeg af og til en del tid på arbejdet i stedet for at stoppe op, lade tingene ligge og tage hjem til familien.

At kalde det et bevidst tilvalg af arbejde og karriere er en nem og ligetil forklaring, som samti-

dig også vil få mig til at fremstå målrettet og flittig. Men virkeligheden er nu ofte en anden, både for mig og sikkert også mange andre i min situation.

Forklaringen i denne og mange andre situationer er nok nærmere, at jeg ikke er god til at prioritere bevidst. **Tiden flyver ofte fra mig**, og jeg får ikke stoppet op og kortlagt mine valgmuligheder og dermed mine prioriteringer.

Når det lykkes mig rent faktisk at stoppe op og overveje mine muligheder, får jeg truffet et bevidst valg, og det lykkes mig at prioritere det, der virkelig giver mit liv mening og værdi; mennesker og kærlighed.

Ofte er vores ubevidste prioriteringer ikke særligt gode, og det er derfor vigtigt, at vi lærer, hvordan vi kan stoppe op og træffe bevidste valg i stedet. Dermed bliver det nemmere at følge Jesus og videregive Guds kærlighed. **IS**

DANMARK

PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635